

Meriliikennetyöläisten ja yleisten rakennustyöläisten kesken niinkään on lakkokysymys kiinteän keskustelun alaisena.

Amerikan kapitalistiluokka on ollut sangen itsepintainen luokkasotavankien kysymyksessä ja se on tullut jo yleiseksi häpeäpilkuksi amerikalaisen sivistyksen historiassa muiden laittomuuksien ja väkivallan töiden ohella palkkатыöväestöä vastaan.

LAKKOLIIKKEET VENÄJÄLLÄ.

ANSAINVÄLINEN Työväen Toimisto Genevasta on antanut ulos muutamia numeroita lakkoliikkeistä Sovieetti Venäjällä. Ehkä monelle tuollainen on yllätys. Yllätys se on varmaankin niille, jotka ovat eläneet sen agitatsionin vallassa, että Venäjällä ovat työläiset vallassa ja lakot siis tuntemattomia, sillä kuka lakkoon ryhtyisi itseään vastaan.

Moskovan ja Pietarin noiden kokoomat tilastot kuitenkin osottavat, että vuotena 1922 lakkojen ja työriitaisuuksien luku on ollut 6250, edellisen lisäksi paikallisia riitaisuuksia on ollut 1835, tehden yhteensä 8,085. Lakkolaisten lukumäärä on ollut ensimmäisessä tapauksessa 81,170 ja jälkimäisessä 42,867 ja yhteensä 123,537.

Tämä tilasto osottaa, että työriitaisuudet lisääntyivät vuoden ajalla seuraavassa määrässä:

”Ensimmäisellä neljänneksellä työriitoja ilmoitettiin olleen 754. Toisella neljänneksellä niitä oli jo 3,313 ja kolmannella neljänneksellä työriitojen luku oli 4,018. Työläisten lukumäärä, mitä riitaisuudet koskivat kolmannella neljänneksellä kasvoi vielä huomattavammin. Toisella vuosineljänneksellä työläisten lukumäärä oli 34,428, mutta kolmannella vuosineljänneksellä työläisten lukumäärä oli 79,583.

Vuoteen 1922 vallankumouksen jälkeen ei lakoista Venäjällä puhuttu mitään. Siihen asti oli voimassa työpakko ja lakot niinmuodoin olivat laittomia. Kun sitten hyväksyttiin voimaan uusi talouspolitiikka Venäjälle ja sen mukaan määriteltiin työläisten ja työnantajien keskinäiset suhteet ja poistettiin varsinainen työpakko, niin huomaamme lakkojen historian siitä alkaneen.

Tämän tuloksena myöskin viidennessä koko Venäjän Ammattiunionien konferenssissä 1922 hyväksyttiin joitakin perusteita, minäkö nojalla lakko voidaan kutsua.

Palkkатыöväestö näkee, että mitään oikeutta ei voi saada työväenluokka itselleen, ellei se sitä kykene itse hankkimaan. Tällaisen tilanteen vallitessa näyttää siis aivan ilmeiseltä, että Yhdysvallat eivät tule näkemään teollista rauhaa niin kauan kun luokkasotavangit kärsivät tämän kansakunnan vankiloissa.

Pääpiirteissään ne perusteet ovat:

Oikeus mennä lakkoon, sekä yksityisten, että hallituksen omistamilla työmailla. Kuitenkin varoitetaan lakkoon menosta ennenkuin kaikki muut keinot on käytetty riitaisuuksien sovittamiseksi, joten lakko näin muodoin on vasta viimeinen toimenpide.

Lakkoon suhtautuminen eroaa huomattavasti kuitenkin siinä, jos lakko on yksityisten taikka hallituksen työmailla. *Hallituksen työmailla myönnetään, että lakkoa ei sallita ja vieläpä lakkoon menosta rangaistaankin. Yksityisten työpaikoilla myöskin pitää lakkoa koettaa välttää, mutta sallitaan niissä kuitenkin lakko ilman rangaistustoimenpiteitä. Molemmissa tapauksissa kuitenkin lakko sallitaan vasta sen jälkeen kun sovittelukomitea on työnsä tehnyt ja pakollista on jättää riitaisuudet ensin sovittelulautakunnalle.*

Mitä tahansa lakkoa, jota ei ammattiunioni ole hyväksynyt, voidaan se julistaa laittomaksi ja sitä vastaan rikkojat voidaan saattaa rangaistukseen. Mikään teollinen järjestö, paitsi Ammattiunionien Yleinen Neuvosto, ei voi kutsua lakkoa, ellei se ole itseään ylemmän organin hyväksymä.

Mikään lakko ei ole laillinen, ellei sitä ole asianomaisen paikallisen hallinnon Ammattiunionien Välinen Neuvosto hyväksynyt, missä riitaisuus on tapahtunut. Ammattiunionin komitea kyllä voi määrätä lakon, mutta tulee siitä toimenpiteestä viipymättä ilmoittaa Ammattiunionien Väliselle Neuvostolle. Jos sellaisessa tapauksessa syntyy ristiriitaa, niin silloin Ammattiunionien Yleinen Keskusneuvosto ratkaisee asian.

Viimemainitun Neuvoston päätös on kaikissa asioissa sitova ja mikä tahansa järjestö, joka kieltäytyy sitä noudattamasta, voidaan sellainen järjestö hajoittaa.

Kootut tilastot edelleen osottavat, että vuoden 1922 kuutena ensimmäisenä kuukaute-

na varsinaisesti lakkoja puhkesi 110, käsittäen 43,503 lakkolaista keskimäärin 427 työläistä jokaista lakkoa kohti. 95 prosenttia näistä lakoista aiheutui suorastaan palkkariidasta, joitakin, missä palkka ei ollut kyllin suuri, toisissa tapauksissa, missä palkkaa ei maksettu säännöllisesti ja sitä viivytettiin.

Kaikkiaan sadassa lakossa, mitkä puhkesivat, niistä 50 kesti ainoastaan yhden päivän, 41 yhdestä viiteen päivään kahdeksan lakkoa kesti viidestä kahteenkymmeneen päivään ja ainoastaan yksi lakko kesti enemmän kuin 20 päivää.

CALIFORNIAN PUHEVAUSTAISTELU.

UOIDAKSEEN vetää historiallisesti oikean johtopäätöksen sitkeästä taistelusta, mikä on ollut käynnissä puhevapaudesta pitkin länsirannikkoa viimeisen kymmenen vuoden aikana, täytyy tuntea kahden luokan välisiä suhteita. Amerikan länsirannikolle, samoin kun Amerikkaan yleensä, on kapitalismi tuotu siirtolaisten mukana. Kuitenkin Amerikan nykyisissä Idän teollisuusvaltioissa on kapitalismi enemmän luonnollisen kehityksen mukaista. Tosinhan Englannista tuotiin kapitalismi alussaan Idänkin teollisuusvaltioihin ja siitä Marx aikanaan huomauttikin: "Se pääoma, mikä ilmenee Amerikassa ilman mitään syntymätodistusta, on Englannin teollisuuksissa raataneiden lasten hiekeä ja verta". Länsivaltioissa sen sijaan kapitalismi on suorastaan idän asukasluvun ja teollisuuksien laajenemisen ja nousun tulosta.

Näin nämä kaksi vastakkaista luokkaa lännellä ovat ikäänsä nähden verrattain nuoria, sekä riistäjät, että riistettävät ja tällaisena ilmenee sitkeä taistelu näiden kahden luokan välillä. Californian viimeiset lakot ja niiden lopulta muuttuminen suorastaan puhevapaustaisteluksi, ovat merkillepantavia.

Tätä kirjoittaessa tiedotetaan, että vähintään sata mistä vielä on vankiloissa Californian valtiossa niiden suurten vangitsemisten seurauksena mitä toimitettiin viimeisen lakon aikana. Persoonallisesti suurinta huomiota on herättänyt kirjailija Upton Sinclairin vangitseminen. Niiden taholta, jotka ovat vallassa, ollaan aina sangen näppäröitä vetoamaan heidän omiin valmistamiinsa lakeihin ja vaaditaan työläisiä noudattamaan heidän lakejaan. Länneen puhevapaustaistelu on nyt kärjistynyt siihen pisteeseen, että ne, jotka ovat valitut lakien vartijoiksi, esiintyvätkin lain rikkojina.

Upton Sinclair, tultuaan San Pedron lakkalueelle, hankki kaupungin majurilta luvan, jotta hän saa yksityisen omistamalla maalla lukea Yhdysvaltain perustuslakia lakkolaisille, mutta kun hän sen teki, niin hänet kuitenkin poliisipäällikkö Oaksen toimesta vangittiin ja hän uhkasi edelleen "ettei tämä perustuslaki vetele tässä satamassa". Asiasta on jo syntynyt miltei yleinen skandaali ja Amerikan vapaamielinen porvarillinen lehdistö sekä aikakausjulkaisut, kuten m. m. "Nation" selittää, että Sinclair on joutunut puolustamaan Californian valtion lakeja. Sinclair on myöskin puolestaan kirjoittanut tälle poliisipäällikölle pitkän kirjeen, missä hän syyttää viimeksimainittua salaliitosta ja lain rikkomisesta.

Meidän tulee tässä panna merkille kuitenkin ne monet sadat työläiset, jotka ovat olleet tässä taistelussa mukana. He ovat täyttäneet Californian valtion vankilat ja täyttävät vieläkin samasta syystä, kuten Sinclair vangittiin, että ovat yrittäneet puolustaa perustuslaillisia oikeuksiaan pitämällä kokouksia ja niissä miettien keinoja, millä turvata taloudellisia oikeuksiaan, elämän ehtojaan länsirannikon laivojen omistajien riistääntä vastaan.

Siis ei yksistään tästä poliittisesta oikeudesta, saada kokoontua, eikä se ole ollut näillä palkkatyöläisillä ainoana kysymyksenä, mutta pohjimmaisena kysymyksenä on ollut turvata ja puolustaa taloudellista asemaansa ja tämä puhevapaustaistelu on heijastusta näistä taloudellisista eduista, taloudellisesta taistelusta. Taistelu on edelleen käynnissä ja avustusta tarvitaan syytetyjen puolustukseen sekä asian laajalti tunnetuksi tekemiseen. Lähettäkää avustuksenne osotteella:

Tom Connors, 226 Russ Bldg., San Francisco, Cal.